

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.605 van 2 oktober 2014
in de zaak A. 212.229/VII-39.105.**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat John Toury
 kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
 Jean Baptiste Nowélei 13
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 april 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 februari 2014 waarbij de identificatiekaart van verzoeker voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2014.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat John Toury, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Dominique Van Dam, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is werkzaam als bewakingsagent. Zijn identificatiekaart werd op 7 februari 2012 hernieuwd.

3.2. Op 5 november 2012 wordt betreffende verzoeker een veiligheidsonderzoek opgestart.

3.3. In het verslag van het veiligheidsonderzoek wordt melding gemaakt van een proces-verbaal van 23 maart 2012 van de lokale politie te Halle betreffende "openbare zedenschennis - exhibitionisme". Deze zaak werd door het parket geseponeerd. Het verslag maakt voorts melding van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, waarvoor bij vonnis van 30 juni 2008 van de correctionele rechtbank te Dendermonde aan verzoeker de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling werd toegestaan voor een duur van drie jaar.

3.4. Op 2 juli 2013 adviseert de Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden op basis van het voormeld verslag dat verzoeker niet meer aan de veiligheidsvoorwaarden voldoet en dat een procedure tot intrekking van zijn

identificatiekaart moet worden aangevat.

3.5. Met een aangetekende brief van 9 augustus 2013 wordt aan verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op basis van de in het verslag van het veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt zijn identificatiekaart in te trekken. Er wordt eveneens meegedeeld dat hij over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om zijn verweermiddelen bij aangetekende brief over te maken.

3.6. Op 11 september 2013 wordt verzoeker gehoord. Hij dient eveneens een verweerschrift in.

3.7. Op 17 februari 2014 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing. De minister stelt vast dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet). Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Overwegende dat het feit van 2012 dat u ten laste wordt gelegd, als volgt kan samengevat worden: U heeft in de trein uw geslachtsdeel getoond alsook gemasturbeerd ten aanzien van een (slapende) vrouw. Toen ze - tijdens uw handelingen - wakker werd, maakte ze in een reflex haar politielogo zichtbaar. U vluchtte weg uit de trein maar werd twee weken later door haar in het station herkend. U bekende de feiten en gaf als reden van uw gedrag 'dat u het een mooie dame vond'.

Overwegende dat uit het bovenstaande blijkt dat de feiten voldoende vast staan, aangezien u ze heeft toegegeven, en mij tevens voldoende ernstig voorkomen; dat ik er dan ook rekening mee kan en dien te houden bij onderstaande beoordeling.

Overwegende dat de wet uitdrukkelijk bepaalt dat het gewenste profiel van een bewakingsagent gekenmerkt wordt door het bezitten van de nodige integriteit. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels.

Het beroep van bewakingsagent berust in belangrijke mate op het vertrouwen dat gelegd kan worden in de betrokken persoon. Gedragingen zoals uiteengezet in het hierboven opgesomde proces-verbaal stroken niet met het

gewenste gedrag dat van een kandidaat-bewakingsagent verwacht wordt die activiteiten van goederenbewaking en persoonscontrole wilt uitoefenen en dit omwille van volgende redenen:

De personeelsleden die voor dergelijke opdrachten zullen ingezet worden, dienen zich in de uitoefening van hun functie uiteraard respectvol en waardig te gedragen ten aanzien van hun medeburgers. Zij waken erover dat zij de integriteit en het fysieke en morele welzijn van derden niet aantasten.

Echter, een kandidaat-bewakingsagent die, zelfs buiten de uitoefening van zijn functie, een dermate ernstige inbreuk heeft gepleegd op het (morele) welzijn van zijn medeburgers, kan onmogelijk genieten van het vertrouwen dat door de Minister van Binnenlandse Zaken in hem moet gesteld worden en wordt niet in staat geacht om een toekomstige functie als bewakingsagent correct en integer uit te oefenen. Elke persoon die (verder) tewerkgesteld wenst te worden binnen de sector van de private en bijzondere veiligheid dient in elke situatie het nodige respect te vertonen, niet alleen voor de fysieke maar ook voor de morele integriteit, met inbegrip van de seksuele integriteit, van elke derde persoon.

De door u gepleegde en hierboven uiteengezette obscene handelingen waarbij een derde persoon zich op ernstige wijze aangetast zag in haar waardigheid, toont aan dat u niet over het geschikte profiel beschikt om verder als bewakingsagent aan de slag te kunnen gaan. Immers, hoewel deze feiten zich afspeelden in de privésfeer, doen zij het vermoeden rijzen dat u tijdens de verdere uitoefening van een functie in de bewakingssector, mogelijks ook niet op een eerbiedige manier zou kunnen tewerk gaan. Het voorgaande geldt des te meer daar u tijdens de uitoefening van uw activiteiten in nauw contact kan komen te staan met een zeer divers en gemengd publiek, een publiek dat vertrouwen in u zou moeten kunnen stellen, juist omwille van het feit dat u als bewakingsagent tewerkgesteld bent op de plaats die zij bezoeken en het uw taak geacht wordt te waken over de veiligheid en het goede verloop van het gebeuren.

Rekening houdend met het voorgaande, ben ik echter van oordeel dat u niet meer over de vereiste kenmerken beschikt die de kwaliteiten van een (kandidaat-) bewakingsagent bepalen.

Overwegende dat uit uw dossier blijkt dat er in het verleden (2011-2012) reeds een veiligheidsonderzoek ten aanzien van uw persoon heeft plaatsgevonden. Dit veiligheidsonderzoek was integraal gebaseerd op de feiten waarvoor u de opschorting van de veroordeling heeft gekregen in 2008 en dewelke opnieuw werden opgenomen in bovenvermelde brief van 09 augustus 2013 bij de opening van de huidige intrekkingprocedure.

Overwegende dat dit eerste veiligheidsonderzoek weliswaar uiteindelijk positief voor u uitdraaide aangezien u - na een concrete appreciatie van de feiten - de identificatiekaart heeft gekregen maar hieruit toch blijkt dat u de waarschuwing die u toen gegeven werd, niet ter harte heeft genomen.

Overwegende dat deze waarschuwing niet enkel impliciet werd gegeven maar u tevens bij schrijven d.d. 07 februari er uitdrukkelijk op werd gewezen dat de (positieve) beslissing herzien kon worden als er nieuwe elementen naar boven zouden komen.

Overwegende dat u bij uw eerste weigeringsprocedure ook al uw spijt heeft betuigd(d) voor hetgeen heeft plaatsgevonden maar dient vastgesteld te worden

dat u bij een latere aanvraag opnieuw een veiligheidsonderzoek vereist is voor feiten waar u opnieuw 'spijt van heeft'.

Het feit dat deze 'oude' feiten van slagen en verwondingen en de feiten van exhibitionisme niet gelijkaardig zijn, doet geen afbreuk aan deze constatacie.

Dat dit gegeven dan ook geenszins in uw voordeel speelt.

Overwegende dat de wetgever het voorbehouden van de toegang tot de private en bijzondere veiligheidssector professioneel betrouwbare personen als hoofddoelstelling voorop staat.

Overwegende dat de wet uitdrukkelijk bepaalt dat het gewenste profiel van een persoon die werkzaam is binnen de sector van de private en bijzondere veiligheid gekenmerkt wordt door het bezitten van een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen.

Overwegende dat de wet tevens bepaalt dat de betrokken persoon over de nodige integriteit dient te beschikken. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels.

Samen vormen bovenvermelde kenmerken de essentiële voorwaarden voor het goed kunnen functioneren in de sector van de private veiligheid.

Overwegende dat deze eigenschappen des te meer gelden voor een persoon die bewakingsactiviteiten wenst verder uit te oefenen waarbij hij onvermijdelijk opnieuw nauw in contact komt met een zeer divers publiek. Rekening houdend met het voorgaande ben ik echter van oordeel dat u niet beschikt over de vereiste kwaliteiten.

Overwegende dat ik tot slot van mening ben dat de bovenvermelde feiten te zwaarwichtig zijn om, zoals omschreven in artikel 17, lid 1, 2° van de wet van 10 april 1990, louter over te gaan tot het inhouden van de aan u toebehorende identificatiekaarten voor een termijn van ten hoogste zes maanden. Deze feiten zijn voldoende zwaarwichtig om de aan u toebehorende identificatiekaarten in te trekken en dit voor alle gevraagde activiteiten.

Om deze redenen, stel ik vast dat u niet (meer) voldoet aan de voorwaarden voor wat betreft het uitvoerend personeel, gesteld in artikel 6, lid 1, 8° van de bewakingswet temeer gelet op het recent karakter van het feit van zedenschennis/exhibitionisme.

Overwegende dat ik in dit dossier rekening dien te houden met de ernst van de tenlasteleggingen en ik tevens van oordeel ben dat het algemeen belang primeert op uw individuele of financiële belangen; dat het mij omwille van bovenvermelde redenen te risicovol lijkt om u actueel verdere toegang te verschaffen tot de delicate sector van de private en bijzondere veiligheid".

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden.

Ernst van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert de schending aan van de "artikelen 6, eerste lid 8°, 7 §1bis, 8§3 2° juncto 17 van de wet tot regeling van de private en bijzondere veiligheid dd 10 april 1990, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 23 van de Grondwet evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginselen, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel":

"Doordat, de bestreden beslissing voor beroeper voor gevolg heeft dat hij na een carrière van bijna 15 jaar in de bewakingssector als bewakingsagent, zonder werk komt te zitten en dit enkel en alleen om de reden dat beroeper in de privésfeer handelingen heeft verricht die in strijd zijn met de goede zeden,

Terwijl, het parket heeft geoordeeld dat de handelingen zoals gesteld door beroeper totaal geen prioriteit zijn in het vervolgingsbeleid en konden worden geseponeerd;

En terwijl, de minister niettegenstaande de seponering van het parket van oordeel is dat beroeper niet meer voldoet aan de veiligheidsvoorwaarden zoals gesteld in artikel 6, eerste lid 8° van de wet tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna: de beveiligingswet) door de feiten van openbare zedenschennis;

En terwijl de bestreden beslissing verder stelt dat het algemeen belang primeert op de individuele of financiële belangen van beroeper nu het te risicovol zou lijken om beroeper verdere toegang te verschaffen tot de sector van de private en bijzondere veiligheid;

En terwijl het nochtans duidelijk is dat de feiten die door beroeper in zijn

privé-sfeer werden gepleegd, totaal niets te maken hebben met de uitoefening van het beroep van bewakingsagent en met de voorschriften van het gewenste profiel zoals bepaald in artikel 7 §1 bis van de beveiligingswet;

En terwijl de bestreden beslissing nergens de feiten waarvoor de minister meent de intrekking van de identificatiekaart van beroeper te kunnen bevelen, toespitst op de persoon van beroeper, noch de impact hiervan weergeeft op de uitoefening van zijn beroep;

En terwijl nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd/aangetoond dat de feiten die aan de basis liggen van de intrekking van de identificatiekaart - en waarvoor door het parket de seponering werd uitgesproken - op zich voldoende zwaarwichtig zijn om de intrekking van de identificatiekaart van beroeper te bevelen;

En terwijl de seponering op zich reeds aantoonde dat de verstoring van de sociale orde door de door beroeper uitgevoerde handelingen, door de gerechtelijke overheden zeer gering wordt geacht en het alleszins gaat over een alleenstaand feit zonder gevolgen;

Zodat dan ook dient te worden besloten dat de bevolen maatregel kennelijk onredelijk is en geenszins aanleiding kon geven tot een definitieve intrekking van de identificatiekaart van beroeper".

In de toelichting van het middel stelt verzoeker dat, waar de verwerende partij zich voor de intrekking van zijn identificatiekaart enkel en alleen beroept op het feit van openbare zedenschennis, de zwaarwichtigheid van de feiten ten onrechte wordt aangedikt met een verwijzing naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 30 juni 2008 waarbij hem de opschorting werd verleend voor feiten die niets te maken hebben met de feiten waarvoor in de bestreden beslissing tot intrekking van zijn identificatiekaart wordt beslist.

Volgens hem hebben de gepleegde feiten geen uitstaans met de voorwaarden die in artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet voor de uitoefening van het beroep van bewakingsagent worden gesteld. Het gaat om geïsoleerde feiten die werden gepleegd in de privésfeer en die geen uitstaans hebben met de uitoefening van zijn beroep als bewakingsagent. De verwerende partij mag de feiten alleen beoordelen in het licht van de openbare veiligheid, met andere woorden de mogelijke implicaties van de daden bij de uitoefening van het beroep. Het recht op arbeid dat door artikel 23 van de Grondwet gewaarborgd wordt, impliceert dat niet lichtzinnig mag worden omgesprongen met het ontnemen van iemands

broodwinning voor feiten die relatief onschuldig zijn en geen weerslag hebben op de uitoefening van zijn beroep. De feiten die hem ten laste worden gelegd zijn nergens in de bestreden beslissing toegespitst op de beroepsuitoefening, zodat niet voldaan is aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst voorts naar het arrest van de Raad van State nr. 182.841 van 9 mei 2008, Thilmont, waaruit hij afleidt dat uit één enkel, relatief onschuldig feit dat door het parket niet werd vervolgd geen ernstige tekortkoming voor de uitoefening van het beroep van bewakingsagent blijkt. Hij verwijst eveneens naar het arrest nr. 218.877 van 12 april 2012, Everaert, waarbij een beslissing werd vernietigd omdat niet was aangetoond dat de feiten van slagen en verwondingen waarvoor verzoeker de gunst van de opschorting had verkregen, op zich voldoende zwaarwichtig waren om de intrekking van de identificatiekaarten te verantwoorden. Naar analogie met dit arrest stelt verzoeker vast dat nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom de verwerende partij meent dat feiten die door het parket niet vervolgd werden van dien aard zijn dat zij tot het definitief verlies van zijn betrekking als bewakingsagent kunnen leiden. Volgens verzoeker zijn de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald te algemeen en blijkt uit de zinsnede waar gesproken wordt over "het gewenste gedrag van een kandidaat-bewakingsagent", terwijl hij een bewakingsagent is met vijftien jaar ervaring, dat het om een standaardformulering gaat.

Beoordeling

6. Op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, uitmaken.

Artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet bepaalt dat het gewenste profiel van het personeel, bedoeld in de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, gekenmerkt is door :

- "1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;
- 2° integriteit;
- 3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;
- 4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu".

Artikel 17 van de bewakingswet verleent de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid om de aan een bewakingsagent afgegeven identificatiekaart geheel of gedeeltelijk in te trekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden in te houden "wanneer die personen de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht nemen of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoen".

De minister van Binnenlandse Zaken beschikt bovendien op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet over een ruime discretionaire appreciatievrijheid. Discretionaire appreciatievrijheid houdt per definitie de mogelijkheid in van uiteenlopende conclusies die elk wettig zijn en meer bepaald elk geacht kunnen worden binnen de grenzen van de redelijkheid te zijn gebleven.

7. Uit de woorden "zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling" in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet blijkt duidelijk dat bij het beoordelen van de veiligheidsvoorwaarden rekening mag worden gehouden met feiten die door het openbaar ministerie werden geseponneerd.

De omstandigheid dat verzoeker voor de feiten van openbare zedenschennis niet strafrechtelijk vervolgd werd, sluit derhalve niet uit dat de minister van Binnenlandse Zaken uit die feiten wettig kon afleiden dat verzoeker

niet meer voldeed aan de veiligheidsvoorwaarden vereist voor het uitoefenen van de functie van bewakingsagent.

8. Dat het feiten betreft die gepleegd werden buiten de eigenlijke beroepsuitoefening, verhindert evenmin dat de minister van Binnenlandse Zaken die feiten als relevant kon beschouwen en wettig kon beslissen dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikelen 6, eerste lid, 8°, en 7, § 1bis, van de bewakingswet gestelde voorwaarden voor de uitoefening van het beroep van bewakingsagent. De bestreden beslissing wijst er onder meer op dat bewakingsagenten die opdrachten van goederenbewaking en persoonscontrole uitoefenen "zich in de uitoefening van hun functie uiteraard respectvol en waardig (dienen) te gedragen ten aanzien van hun medeburgers", en er moeten over waken "dat zij de integriteit en het fysieke en morele welzijn van derden niet aantasten". Vervolgens wordt vastgesteld dat "een kandidaat-bewakingsagent die, zelfs buiten de uitoefening van zijn functie, een dermate ernstige inbreuk heeft gepleegd op het (morele) welzijn van zijn medeburgers, (...) onmogelijk (kan) genieten van het vertrouwen dat door de minister van Binnenlandse Zaken in hem moet gesteld worden en (...) niet in staat (wordt) geacht om een toekomstige functie als bewakingsagent correct en integer uit te oefenen", en dat "elke persoon die (verder) tewerkgesteld wenst te worden binnen de sector van de private en bijzondere veiligheid (...) in elke situatie het nodige respect (dient) te vertonen, niet alleen voor de fysieke maar ook voor de morele integriteit, met inbegrip van de seksuele integriteit, van elke derde persoon". De bestreden beslissing besluit dat "(de) door (verzoeker) gepleegde en hierboven uiteengezette obscene handelingen waarbij een derde persoon zich op ernstige wijze aangetast zag in haar waardigheid, (...) aan(toont) dat (hij) niet over het geschikte profiel beschikt om verder als bewakingsagent aan de slag te kunnen gaan", en voegt er nog aan toe dat "hoewel deze feiten zich afspeelden in de privésfeer, (...) zij het vermoeden (doen) rijzen dat (hij) tijdens de verdere uitoefening van een functie in de bewakingssector, mogelijks ook niet op een eerbiedige manier zou kunnen tewerk gaan (...) te meer daar (hij) tijdens de uitoefening van (zijn) activiteiten in nauw contact kan komen te staan met een zeer divers en gemengd publiek (...)". De bestreden beslissing geeft aldus in duidelijke

bewoordingen aan waarom de feiten, spijs ze zich voordeden buiten de uitoefening van zijn functie van bewakingsagent, aantonen dat verzoeker niet beantwoordt aan de profielvereisten om die functie verder uit te oefenen. De stelling van verzoeker dat de feiten "nergens (worden) toegespitst op de impact op de beroepsuitoefening cq beroepsdeontologie cq veiligheidsvoorwaarden", berust dan ook op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

9. De feiten, zoals ze blijken uit de hiervoor aangehaalde motieven, zijn voldoende zwaarwichtig om de intrekking van verzoekers identificatiekaart naar recht te verantwoorden. De verwerende partij kon die feiten terecht omschrijven als "obscene handelingen waarbij een derde persoon zich op ernstige wijze aangetast zag in haar waardigheid". Dat de gelaakte handelingen slechts één enkele keer hebben plaatsgevonden, doet geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid ervan.

Daarbij komt dat, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, verzoeker bij vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 30 juni 2008 de opschorting verkreeg van de veroordeling voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. De verwerende partij heeft niettemin op 7 februari 2012 een hernieuwing van zijn identificatiekaart toegestaan, echter onder het uitdrukkelijk beding dat die beslissing zou kunnen worden herzien indien nieuwe elementen ter kennis van de minister zouden worden gebracht. De verwerende partij kon in de bestreden beslissing dan ook terecht vaststellen dat verzoeker "de waarschuwing die (hem) toen gegeven werd, niet ter harte heeft genomen". Dat het destijds om andere feiten ging, is hierbij niet relevant.

Het voorgaande in acht genomen, heeft de verwerende partij haar discretionaire beoordelingsvrijheid niet overschreden door onmiddellijk over te gaan tot de intrekking van de identificatiekaart, zonder een mildere maatregel te hebben willen overwegen.

Het middel is niet ernstig.

10. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

V. Anonimisering

11. Op de terechtzitting vraagt verzoeker de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

12. Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, vragen dat zijn identiteit wordt weggelaten bij de publicatie van de beschikking van niet-toelaatbaarheid of van het arrest. Dergelijk verzoek kan in het verzoekschrift of in voorkomend geval tot aan de sluiting van de debatten, worden ingediend.

Te dezen verzet niets zich tegen het inwilligen van verzoekers vraag.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee oktober tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron